

§ 32. 1. Nadawca obowiązany jest zamieścić w liście przewozowym wskazówki, jak należy postępować z przesyłką w razie przeszkody trwającej więcej niż 24 godziny w przewozie, przeładowaniu lub wydaniu przesyłki. Przewoźnicy stosują się do takich wskazówek, o ile są one wykonalne.

2. W przypadku niezamieszczenia takiej wskazówki przewoźnik rozstrzyga, czy w interesie nadawcy należy żądać od niego wskazówek, czy dokonać przewozu i wyładowania przesyłki w innym miejscu, niż podał nadawca w liście przewozowym.

§ 33. Sposób obliczania przewoźnego i opłat dodatkowych w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia przesyłki ustalony jest w taryfie towarowej dla przewozów w komunikacji kombinowanej kolejowo-wodnej.

§ 34. Po dokonaniu przewozu przesyłki przez ostatniego przewoźnika, dostarczeniu jej odbiorcy do miejsca przeznaczenia i pokwitowaniu odbioru przez odbiorcę umowę przewozu uważa się za wykonaną.

§ 35. Zawiadomienie o nadejściu przesyłki oraz wydanie jej odbiorcy następuje według przepisów obowiązujących przewoźnika dokonującego wydania przesyłki.

R o z d z i a ł I V.

Odpowiedzialność, reklamacje, arbitraż, powództwa.

§ 36. Przewoźnicy odpowiadają za przesyłkę od chwili jej przyjęcia do chwili jej wydania; każdy z przewoźników odpowiada za nią na swym odcinku przewozu według obowiązujących przepisów.

§ 37. Odpowiedzialność za zaginięcie, ubytek, uszkodzenie i opóźnienie w dostawie przesyłki określają przepisy obowiązujące w każdym rodzaju przewozu (kolejowym, wodnym).

§ 38. W razie niemożności ustalenia, na odcinku którego przewoźnika powstała szkoda — stratę wyrównuje kolej i żegluga w stosunku do długości wykonanego przewozu.

§ 39. Kary umowne obciążające przewoźnika, nadawcę i odbiorcę przewidziane w dekreście o przewozie przesyłek i osób kolejami stosuje się w komunikacji kombinowanej kolejowo-wodnej tylko na odcinku kolejowym w zakresie określonym w odpowiednich przepisach i w taryfie kolejowej.

§ 40. Prawo dochodzenia roszczeń przeciwko kolei lub żegludze w postępowaniu arbitrażowym bądź sądo-

wym z tytułu umowy przewozu w komunikacji kombinowanej kolejowo-wodnej przysługuje dopiero po wyczerpaniu drogi reklamacji.

§ 41. 1. Roszczenia z umów określonych w niniejszym zarządzeniu przedawniają się z upływem roku od dnia wymagalności.

2. Reklamacje o zwrot nadpłaconych sum wnosi osoba, która dokonała nadpłaty, do tego przewoźnika, który pobrał te sumy.

3. Reklamacje z innego tytułu wnosi odbiorca przesyłki do przewoźnika, który wydał lub miał wydać przesyłkę w miejscu przeznaczenia.

4. Reklamacja jest uważana za ważną, jeżeli wniesie ją na piśmie osoba uprawniona i dołączy wymagane przez kolej lub żeglugę dokumenty (np. list przewozowy, wtórnik listu przewozowego, rachunek, protokół).

5. Bieg przedawnienia ulega zawieszeniu na okres postępowania reklamacyjnego, nie dłużej jednak niż na 3 miesiące.

§ 42. 1. Reklamacja powinna być rozpatrzona w ciągu trzech miesięcy od daty wniesienia. O wyniku załatwienia reklamacji zawiadamia się reklamującego i drugiego przewoźnika.

2. Jeżeli w terminie wskazanym w ust. 1 reklamacja nie zostanie załatwiona lub nie zaspokaja roszczeń w całości, osoba uprawniona może dochodzić roszczeń w drodze postępowania arbitrażowego lub sądowego.

§ 43. Przepisy § 40 stosuje się analogicznie do roszczeń kolei i żeglugi przeciwko nadawcom i odbiorcom przesyłek.

R o z d z i a ł V.

Przepisy końcowe.

§ 44. Za wykonanie czynności w zastępstwie nadawców lub odbiorców kolej i żegluga pobierają opłaty określone w taryfie towarowej dla przewozów w komunikacji kombinowanej kolejowo-wodnej.

§ 45. 1. Przewoźnikowi przysługuje prawo zastawu na przesyłce dla zabezpieczenia należności przysługującej mu z tytułu umowy przewozu.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku, gdy odbiorcą przesyłki jest instytucja państwowa albo jednostka gospodarki społecznej.

§ 46. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *St. Jędrzychowski*

186

ZARZĄDZENIE MINISTRA HUTNICTWA

z dnia 9 lutego 1955 r.

w sprawie zatwierdzenia jako obowiązującego w resorcie hutnictwa cennika stosowanego w resorcie górnictwa.

Na podstawie § 6 uchwały nr 380 Prezydium Rządu z dnia 23 maja 1953 r. w sprawie opracowywania i zatwierdzania cenników oraz katalogów norm kosztorysowych na roboty budowlano-montażowe zarządza się, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się cennik nr 80/G/B/53 na roboty górnicze dołowe w przemyśle węglowym jako obowiązujący dla celów kosztorysowania i rozliczania robót związanych z poszukiwaniem i eksploatacją rud żelaznych i metali nieżelaznych, a wykonywanych zarówno dla potrzeb resortu hutnictwa, jak i na zlecenie inwestorów in-

nych resortów przez podległe resortowi hutnictwa przedsiębiorstwa, w których obowiązują:

- 1) zbiorowy układ pracy dla kopalnictwa rud metali,
- 2) warunki pracy dla kopalnictwa rud żelaznych.

§ 2. Przy wykonywaniu obudowy drzwi poniżej 50 cm (pełnodrzewnej) ustala się współczynnik przeliczeniowy w wysokości:

- 1) 1,07 dla robocizny,
- 2) 1,32 dla materiałów,
- 3) 1,04 dla pracy maszyn

w stosunku do cen dla obudowy 50 cm podanych w cenniku, o którym mowa w § 1 niniejszego zarządzenia.

§ 3. W przypadku użycia dla torowisk szyn poniżej h — 93 mm należy stosować ceny, jak dla torowisk z szyn h — 93 mm.

§ 4. 1. Roboty górnicze prowadzone w wyjątkowo ciężkich warunkach hydrogeologicznych, a to w przypadku:

- 1) kurzawek,
- 2) uskoków,
- 3) pęczniących ilów nawodnionych,

należy rozliczyć w oparciu o ceny jednostkowe, ustalone zgodnie z zasadami i w trybie określonym w zarządzeniu nr 168 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 lipca 1954 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen jednostkowych na roboty budowlano-montażowe oraz innych przygotowań umożliwiających rozliczenia za wykonane roboty na podstawie obmiarów i cen jednostkowych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 857).

2. Ceny jednostkowe powinny być ustalone z uwzględnieniem doświadczeń wykonawcy przy robotach, o których mowa w ust. 1.

§ 5. 1. Przy zawieraniu umów na roboty górnicze wycenione według cennika wymienionego w § 1 oraz

przy dokonywaniu rozliczeń za te roboty należy stosować mnożniki przeliczeniowe na ceny „netto” 1953 r. (M—53) w wysokości podanej w tym cenniku.

2. Przy rozliczeniach za roboty górnicze wycenione na innych dotychczas obowiązujących podstawach należy stosować ustalone dla nich mnożniki przeliczeniowe M—53.

3. Wymienione w ust. 1 i 2 mnożniki M—53 należy w myśl zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 stycznia 1953 r. w sprawie przeliczenia planu inwestycyjnego i planu budownictwa na 1953 r. — każdorazowo dostosować do obowiązującego dane przedsiębiorstwo wykonawcze współczynnika zmiany cen kosztorysowych z tytułu ogólnej podwyżki płac i regulacji cen z dnia 3 stycznia 1953 r., zgodnie z metodą podaną w cenniku, o którym mowa w § 1.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r., w odniesieniu zaś do robót nie rozliczonych, na które brak dokumentacji kosztorysowej — z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

Minister Hutnictwa: K. Żemaitis

187

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 22 stycznia 1955 r.

w sprawie lokalizacji stacji doświadczalnych oceny odmian.

Na podstawie § 2 uchwały nr 213 Prezydium Rządu z dnia 29 marca 1952 r. w sprawie powołania stacji doświadczalnych oceny odmian, § 1 ust. 3 uchwały nr 574 Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1952 r. w sprawie organizacji nasiennictwa (Monitor Polski Nr A-64, poz. 986) oraz § 11 uchwały nr 399 Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1954 r. w sprawie organizacji gospodarki nasiennej i zabezpieczenia zaopatrzenia rolnictwa w kwalifikowany materiał siewny zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przenosi się następujące stacje doświadczalne oceny odmian, zlokalizowane zarządzeniem nr 49 Ministra Rolnictwa z dnia 25 kwietnia 1952 r. w sprawie powołania stacji doświadczalnych oceny odmian (Dz. Urz. Min. Roln. Nr 7, poz. 23):

- 1) stację doświadczalną oceny odmian z siedzibą w Starej Wsi, pow. limanowski, woj. krakowskie — do gospodarstwa Łopuszna, poczta Łopuszna, pow. nowotarski, woj. krakowskie;
- 2) stację doświadczalną oceny odmian z siedzibą w Magnicach, pow. wrocławski, woj. wrocławskie — do gospodarstwa Cieszce, poczta Kobierzyce, pow. wrocławski, woj. wrocławskie;
- 3) stację doświadczalną oceny odmian z siedzibą w Silinie, pow. morąski, woj. olsztyńskie — do gospodarstwa Nikutowo, poczta Mrągowo, pow. mrągowski, woj. olsztyńskie.

2. Przenosi się następujące stacje doświadczalne oceny odmian, zlokalizowane zarządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 8 grudnia 1952 r. w sprawie lokalizacji stacji doświadczalnych oceny odmian (Monitor Polski Nr A-104, poz. 1620):

- 1) stację doświadczalną oceny odmian z siedzibą w Zagajach, pow. jędrzejowski, woj. kieleckie — do gospodarstwa Sielec, poczta Skalbierz, pow. pińczowski, woj. kieleckie;

- 2) stację doświadczalną oceny odmian z siedzibą w Krzyżowicach, pow. pszczyński, woj. stalinogrodzkie — do gospodarstwa Paniłowy, poczta Bujaków, pow. pszczyński, woj. stalinogrodzkie.

3. Przenosi się następujące stacje doświadczalne oceny odmian, zlokalizowane zarządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 16 lipca 1953 r. w sprawie lokalizacji stacji doświadczalnych oceny odmian (Monitor Polski Nr A-70, poz. 851):

- 1) stację doświadczalną oceny odmian z siedzibą w Rogawicy, pow. słupski, woj. koszalińskie — do gospodarstwa Wieszyń, pow. słupski, woj. koszalińskie;
- 2) stację doświadczalną oceny odmian z siedzibą w Krościenku, pow. ustrzycki, woj. rzeszowskie — do gospodarstwa Kostarowce, poczta Jurowce, pow. sanocki, woj. rzeszowskie.

§ 2. Zmienia się typ następujących stacji doświadczalnych oceny odmian:

- 1) stacji doświadczalnej oceny odmian w Jarosławcu, pow. zamojski, woj. lubelskie (o typie rolniczo-warzywniczym) — na typ rolniczy;
- 2) stacji doświadczalnej oceny odmian w Wojciechowicach, pow. opatowski, woj. kieleckie (o typie rolniczym) — na typ rolniczo-warzywniczy;
- 3) stacji doświadczalnej oceny odmian w Przecławiu, pow. mielecki, woj. rzeszowskie (o typie rolniczym) — na typ rolniczo-warzywniczy;
- 4) stacji doświadczalnej oceny odmian w Czesławicach, pow. puławski, woj. lubelskie (o typie rolniczym) — na typ rolniczo-warzywniczy.

§ 3. Ustala się następującą lokalizację nowych stacji doświadczalnych oceny odmian: